

ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΥΠΟ ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Γιατί; ρώτησε ο ζωγράφος.
 — Ξέρω κι' εγώ; Καλύτερα να μη δείξουμε τη φάτσα μας σε κανένα. Κατέβηκαν σε μία βάρκα και ρώτησαν τον βαρκάρη για Ξενοδοχείο.
 — Θα σάς πάω στο καλύτερο, τους είπε εκείνος.
 — Όχι δά... Πρωτιμάμε κανένα φτηνό, τόν διέκρινε ο Λούκης.
 Δέν είμαστε τραπέζιτες, φίλε μου.....
 — Καλά, απάντησε ο βαρκάρης, θα σάς πάω σ' ένα φτηνό και νοικοκυρεμένο Ξενοδοχείο, που βρίσκεται κοντά στο λιμάνι.
 — Θάχασιμε ήσυχα έτσι; ρώτησε ο Λούκης.
 — Όση θέλετε. Πού να βρεθούν οι πελάτες αυτή την εποχή.
 — Σύμφωνοι λοιπόν. Πήγανέ μας δώο μισορείς πιο γρήγορα, γιατί μάζ έχει ταλαιπωρήσει το ταξίδι.

Ο βαρκάρης τους πήγε σ' ένα Ξενοδοχείο, το οποίο βρισκότανε σ' ένα στενό δρομάκο, γεμάτο λάσπες.

Το κτίριο ήταν ετοιμόρροπο και κωμωποιημένο, ή κάμαρες έλεινεές, ή καθαριότητος τόν κληρονομημάτων πολύ—πολύ ύποκτη και άμφιβολή. Μόλις μούχλα.

— Θαμιάσει! μουρμούρισε ο Λούκης.
 Και για να απογύγουν τις ερωτήσεις, τις άσκιες τόσο εύκολα άπειθύνουν οι σύγχρονοι "Έλληνες, πλήρωσε το βαρκάρη και τραβήξε με τόν Άνδρα για το δωμάτιο τους, αφού ξεγγυήθηκαν και με τόν Ξενοδόχο. Τού ελιαν πως εινε ξαδέφρα και πως κληρονομήσαν κάτσιο χτίμα σ' ένα χωριό τού νησιού. Πήγαναν λοιπόν να τού πουλήσουν και να πάρουν τιά φιλά, γιατί ήσαν φορτωί άνδρωποι, εμπροσιτάλλητοι στον Πειραιά.

Όταν βρέθηκαν μόνοι τους στο δωμάτιο τού Ξενοδοχείου, ο Άνδρας ρώτησε τού Λούκη:

- Καί τώρα τι θα κάμουμε;
- Θα φάμε πρώτα—πρώτα.
- Κ' ύστερα;
- Ύστερα θα χοθούμε σε κανένα καφε-νεδάκι τού νησιού και θα ζητάζουμε να ψαρέψουμε τους Ναζώτες. Κάτι θ' ακούσουμε, κάτι θα μάθουμε....

Κατέβηκαν κ' εδείπνησαν σ' ένα μαγε-ρικο που ήταν κοντά στο Ξενοδοχείο τους. "Επειτα μετρήσαν σ' ένα καφενεδί της παραλίας.

Οι νησιώτες τους κώταζαν περίεργα.
 Οι δυο φίλοι αφού έπιαν τόν καφέ τους, προσπάθησαν να πιάσουν κουνέντα με τόν ίδιο τόν καφετζή. Ο Άνδρας ήθελε να μάθη κείνος που θάβρισκε τόν άνθρωπο που άνελαβε να τού στείλη τού γράμμα της Ρόζας, κα δέν τού πέτυχε.

Ρώτησαν πλαγίως για τη Σχολή, αν ή μαθήτριες έκαναν έκδρομές, αν έδγαναν περίπατο στα πέριξ της μονής, μη ή πληροφορίες που τους έδωσαν, ήσαν άπογοητευτικές.

Ήταν χειμώδεις πιά και ούτε έκδρομες γινόντουσαν, ούτε περίπατο.

Γύριαν έτσι στο Ξενοδοχείο τους πολύ στενοχωρημένοι. Μα ο Λούκης δέν ήταν άτ' τους ανθρώπους που τά χάνουν εύκολα.

— Άκου, ελιτε σ'ο Γαλιζή. Άς κοιμηθούμε ήσυχα—ήσυχα, άς διώξουμε κάθε σκοτοσιρα άτ' τού κεφάλι μας κι' αύριο, πρώτα ο Θεός, θα κάμουμε την πρώτη κατόπινη στα πέριξ της Σχολής. Για κάθε ένδεχομένο όμως πές μου τι θα πού στο παραλόγημά μου, αν τύχη έξωσαν και λιποθυμήσω;

Ο Άνδρας σκέφτηκε λίγο κ' απάντησε:
 — Πές τις λέξεις: Εμ' άρωστος.... Στην κληνική... Πρέπει να γίνη μετάνοιη αίματος....

Η Αδγή εινε σύμμαχος μου....
 — Ποιά ειν' αυτή ή Αδγή;
 — Μιά φίλη της Ρόζας.

— Θαμιάσει. Αυτά φτάνουν για να δάσουμε είδηοι στα χορίτσα, ότι βρισκεσαι στη Νάξο.
 — Τά έλαξω.

Πλάγιασαν κατόπιν και κοιμήθηκαν.

Το πρωί έπιαν τόν καφέ τους στο πού και βγήκαν έξω, άποφασί-σμένοι να ελιπύχουν πολλά.

Ρώτησαν για τού μέρος που ήταν ή Σχολή κ' άποφάσαν να πίνε τις βεσι με τιά πόδια. "Ετοι δέν θάδιναν σε κανένα ιστορία.

Περατίτησαν άραξιά.
 Δέν μπόρσε ούτε ο ένας, ούτε ο άλλος. Ήσαν κ' οι δυο βουσιμέ-νοι σ'εξ σκέψεις τους.

"Εξαινα ο Άνδρας έβιασε τού Λούκη άτ' τού μπράτσο και ξεφό-νιρε σ'οργανημένος:
 — Νάτην!....
 Ο Λούκης κώταζε μπρός του και είδε ένα μεγάλο λευκό κτίριο, μαντοφυοσιμένο. Ήταν ή Σχολή.

— Η Σχολή, ελιτε ο Γαλιζής.
 — Τό φορούο, μουρμούρισε ο Λούκης. Καί, βλέποντας τόν φίλο του πολύ συνηνη-μένο, τόν έπιασε από τού χέρι και τού ελιτε:

— Κάμε θάρρος! Μην παρωτάνεις την Κυρία με τάζ Καμेलιά; Είμαστε άντρες, τι διάβολο!....

— Εκεί μπό, ελιτε ο Γαλιζής άναστε-νώνοντας, βρσίεται κλεισμένη, φυλακισμέ-νη, ξεκίνη του άγαπό δώο τίποτα άλλο στον κόσμο.

— Γι' αυτό θα προσπαθήσουμε να την ελιθερούσουμε, ετόνισε ο Λούκης.

Ο Άνδρας κώτησε θλιβερά τού κεφάλι του.

Έβρισαν στη Σχολή κ' έκαμαν ένα γύρο σ' αυτή, χωρίς να δώνε κανένα. Θα νόμιζε κανένας πως τού κτίριο ήταν έρημο και άτακτο.

— Δέν φάνετα ψυχή, ελιτε ο Γαλιζής.
 — Εινε φουκό, τού απάντησε ο Λού-κης. Έχουμε χειμώνα. Άν ήταν άνοιξη, τι πράγματα θα ήσαν πιο βολικά. Μα μη άπογοητευσεαι έτσι εύκολα.

Στάθηκαν κατόπιν σ' ένα μέρος κ' έ-βγαλαν τού σχέδιο της Σχολής ποιζε στεί-λει στον Άνδρα ή Ρόζα.

— Νά, εκεί, στην πλευρά εκείνη κάπου, θάταν τού δωμάτιο της, ελιτε ο Λούκης.

— Νά, απάντησε ο Γαλιζής. Εκεί εινε, και, όπως βλέπεις, δέν θα μπόρουμε να

κ' άμουμε τίποτα από τού μέρος αυτό.
 — Κ' έπειτα; Δέν πιστεύω ν' άτελιπίστρες κάλας; Μην ξεχνά-ς τίν εν πάρα τα της Σχολής. Θα μπόιμε λοιπόν από κει.

— Θα μπόιμε από κει;
 — Θα μπό εγώ θηλαδή. Έσο κόψε κα κνήφον πιο κάτω. Νά, έτε ειλ....

Λίγο πιο κάτω, σ' ένα μέρος σιδεντρο, βρσίκοταν ένα δίπατο σπίτι. Φωσώταν κλεισμένο. Θάταν ίσως θερινή κατοικία κάποιου πλουσιού νησιώτη.

Οι δυο φίλοι προζήσαν ως εκεί και στάθηκαν. Ο Άνδρας κά-θιψε στα σκαλακάκια κ' άκούησε τού κεφάλι του στο χέρι του.

— Θα σέ περιμένο εδώ, φθόρισε στον Λούκη. Κάμε δτι μορεις. Μ'ε φρόνησι πάντα. Δέν μωφώ.... δέν μωφώ.... Τρέμουν τιά γο-νατά μου, μού φάνετα πως θα σκάσω!....

Ο Λούκης θήωσε.
 — Νά πάρη ο διάβολος τόν άλλο διάβολο! φώναξε. Γι' αυτό ήρ-θασε εδώ; Για ν' άρχισουμε να κλαίμε σεν χήρες; Κοιμάγιο, φιλε μου κ' ελιξω άντρες, δείξου καλιτέχνις.....

Ο Άνδρας τούπιασε τού χέρι κ' ειννομοσήνη.
 — Σηχώρησέ με, τού ελιτε. Ύποφέω... Τώρα καταλαβαινω τι φρόνημα πωκάμα να σέ πάρω μαζί μου. Μόνος μου δέν θάμων' σε θεία για τίποτα. Ένεργισμο λοιπόν όπως ξερείς....

— Λοιπόν, άκουσε... Θα πάω και θα κωτάξω να μωτ στη Σχολή. Μη φρανης από κει σο κ' αν άρνήσω. Περιμένο εδώ—και σοφ ειλτα— κωιμά-γω.... ψυχραμία.

Τόν χάπτησε κατόπιν φιλικά στον ώμο κ' έφυγε με βήμα γοργό για τη Σχολή. (Άκολουθεί)

Ο Άνδρας κάθισε στα σκαλακάκια κ' άκούησε τού κεφάλι του στα χείρα του...

Ο Άνδρας τούπιασε τού χέρι κ' ειννομοσήνη.
 — Σηχώρησέ με, τού ελιτε. Ύποφέω... Τώρα καταλαβαινω τι φρόνημα πωκάμα να σέ πάρω μαζί μου. Μόνος μου δέν θάμων' σε θεία για τίποτα. Ένεργισμο λοιπόν όπως ξερείς....
 — Λοιπόν, άκουσε... Θα πάω και θα κωτάξω να μωτ στη Σχολή. Μη φρανης από κει σο κ' αν άρνήσω. Περιμένο εδώ—και σοφ ειλτα— κωιμά-γω.... ψυχραμία.
 Τόν χάπτησε κατόπιν φιλικά στον ώμο κ' έφυγε με βήμα γοργό για τη Σχολή. (Άκολουθεί)